

[Ninn-Hansen.]

forslaget indeholder en ret for Statsbanepersonalets Sygekasse til at administrere dagpengeordningen. Vi ville gerne have rejst spørgsmålet om at gennemføre en lignende ordning også andre steder. Vi har i udvalget fået det svar fra socialdemokratiet og fra socialistisk folkeparti, at man ikke ville medvirke til, at fortsættelseskasserne fik samme ret, som Statsbanepersonalets Sygekasse altså nu får; svaret blev givet med en henvisning til, at den højtærede socialminister havde afvist dette. Vi er blevet afvist tidligere af den højtærede socialminister, men jeg forstår ikke, at den højtærede minister overhovedet ikke kan se nogen saglig begrundelse for at give fortsættelseskasserne den samme ret, som man nu giver den her omtalte sygekasse. Den højtærede minister må jo vide, at denne ret har en væsentlig betydning for, om fortsættelseskasserne kan beholde det antal medlemmer, de har i dag, eller om de skal aflevere titusinder af medlemmer til sygekasserne.

Vi beklager selvfølgelig, at den højtærede minister også afviser os ved denne lejlighed, hvor vi har vist 100 pct. lyst til at forhandle med den højtærede minister. Den højtærede minister kan vel ikke forvente mere forhandlingsvilje end den, vi har vist over for dette lovforslag, som vi er gået helt ind for. Den højtærede minister har imidlertid henholdt sig til det, han sammen med et flertal i det høje ting har gennemført i den sygeforsikringslov, der nu er trådt i kraft. Den højtærede minister brugte dette flertal til at gennemføre loven på en måde, som man fra mange sider advarede imod. Den højtærede minister og vi andre erindrer jo, hvorledes private sygekasser, fortsættelsessygekasser, læger og andre advarede mod gennemførelsen af lovgivningen i den udformning, ministeren havde givet den. Den højtærede minister fik støtte fra sygekasserne, men jeg har hele tiden forstået, at sygekassernes ønske om at støtte lovforslaget havde til forudsætning, at man kunne gennemføre den frie lægehjælp på grundlag af overenskomster mellem læger og sygekasser.

Vi har jo nu passeret den 1. april, og det særede medlem hr. Peter Larsen har udtalt sig om de virkninger af den nye lov, vi

allerede har set. Det er lykkedes for dem, der ønskede loven gennemført, at få flere til at forlade de sygeforsikringer, de var i, og gå over til sygekasserne. Vi har fået det, som den højtærede minister kalder enheds-sygekasser, men som andre måske er mere tilbøjelig til at kalde resultatet af en socialisering af sygekasseområdet. I hvert fald er den højtærede minister jo med denne lovgivning godt på vej til at udelukke alle andre muligheder end denne ene: at være medlem af en sygekasse, og derfor er det næsten gået, som den højtærede minister hele tiden har ønsket, bortset fra at disse sygekasser ikke i dag kan yde det, der skulle være det afgørende for hele systemet, nemlig den frie lægehjælp.

Den centrale bestemmelse i hele loven, i hele systemet, er ikke gennemførlig. Nu kan den højtærede minister selvfølgelig sige, at det er ikke ham, der har deltaget i forhandlingerne. Det er andre, der har ført de forhandlinger, som altså i dag har resulteret i en konflikt; men helt har det vel ikke kunnet overraske den højtærede minister, at man fik konflikten i stedet for en opfyldelse af lovens regler. Den højtærede minister var bekendt med, at der med den lovgivning blev skabt det ringest mulige klima for at muliggøre overenskomsterne. Den højtærede minister kender de udtalelser, der er blevet fremsat af provinsens læger; hvis ikke den højtærede minister husker dem, kan jeg henvise til Folketings-tidende for 1959-60 sp. 5725-26, hvor de er citeret.

Jeg skal selvfølgelig ikke tage stilling til de spørgsmål, man forhandlede om, eller i det hele taget til parternes synspunkter under forhandlingerne. Det er ikke folketingets opgave at beskæftige sig med dette, og selvfølgelig må man i de konflikttilfælde, man kender, glæde sig over, at lægehjælpen bliver ydet i alle tilfælde; men det, man kan beklage, er, at vi er kommet i den situation, at man efter gennemførelsen af en lovgivning, hvis formål skulle være af social karakter, er kommet dertil, at de dårligst stillede nu må stå med pengene i hånden for at betale for lægehjælpen. Det var jo netop den situation ingen ønskede vi skulle komme i. Jeg synes dog — og dér henviser jeg på ny til forhandlingerne mellem sygeforsikringslovens anden og tredje